

λόγιον τοῦ στρατοῦ, ὡς παράλυτον καὶ πεθαμμένον. Ἦτο ἀδύνατον ὁπωσδήποτε νὰ τὸ ἀγγίξω. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ 'κει. Ἀπέξω περνοῦσεν ὁ στρατιώτης ὁ Φεύτης, διάσημος προσωπικότης τοῦ λόγου, κλέφτης πάσης καρβάνας, τρόφιμος τῆς φυλακῆς, φορῶν μιάμιση ἀρβύλα καὶ ἔχων τὸ ἀμπέγονόν του δεμένον εἰς τὴν μέσην μετ' ἰσχιονί.

— Φεύτη! ἐφώνηξα. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ μεταξωτὸ μαντήλι;

— Ἄκου λέει!

— Πάρτο.

Z. A. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

ΓΕΡΟΣ μὲ τρυφερὴ καρδιά — «Καλλίτερα τὰ γηρατιά!...»
καὶ νῆος μὲ ἀνομιμένη ὁ νῆος ἔς τὸ γέρο λέγει,
κ' οἱ δυὸ βρεθῆκαν μιὰ βραδιά πού δὲν τ' ἀνάφτει πρὸ φωτιά,
γλυκὰ ἀνταμωμένοι· πού παλληκάρι φλέγει.»

κ' ἐκύτταζαν κ' οἱ δυὸ γλυκὰ Ὁ γέροντας χαμογεῖ
μιὰ νὰ χαμορωμένη, καὶ λέει ἔς τὸ παλληκάρι,
πούχε τὰ κάλλη μαγικά, (γιατ' ἡ καρδιά του ξεκολλᾷ
μιὰ πέρδικα γραμμένη. οἷν δὴ μορφιά καὶ χάρι).

Μπροστὰ σὲ τέτοιαν ὁμορφιά, — «Ὁ ἥλιος ὀίχνει τὴ ματιὰ
πού τὴν καρδιά ὀσφάει, ἔς τὴν ὄσκα καὶ ἔς τὸ χιόνι·
ἀναστενάξει ὁ νῆος βαθιὰ ἀνάβ' ἡ ὄσκα ἀπ' τὴν φωτιά,
κ' ὁ γέροντας... βογγάει. μὰ καὶ τὸ χιόνι λύνει.»

Κων|πολις

X. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ